

om jeg har prøvet en Petroleumskur. Han havde selv lige været saa forfærdelig syg, sagde han, og opgivet af Lægerne. Men saa havde en Ven givet ham det Raad, at han i seks Uger skulde drikke en Pægl Petroleum om Dagen — et Likørglas ad Gangen — og nu var han bleven fuldstændig rask og havde været paa Bryllupsrejse med sin Kone.“

Fru Vilhelmine, der mærkede Forlegenheden brede sig omkring Bordet, skyndte sig at sige:

„Du kan tro, lille Tante, at den Herre har bildt dig noget ind.“

„Bildt mig noget ind? Jeg har da Øjne i Ho'edet! Og jeg siger dig, han var fuldkommen rask, var helt rødmusset og saa sund og frisk, som om han aldrig havde fejlet noget. Næ, kom ikke med den, Vilhelmine! Men en Pægl om Dagen — det er rigtignok meget. Tror Professoren ikke, at man kan nøjes med mindre?“

„Jeg veed det ikke; men jeg vil anbefale Dem at raadspørge en Dyr læge.“

Den gamle Dame blev rødblea i Ansigtet af Arrigskab og vilde svare; men Fru Vilhelmine forekom det ved at rejse sig og sige „Velbekomme“.

Under almindelig Forstemthed gik Selskabet ud i Haven. —

Ud paa Eftermiddagen, efter at Professoren var rejst, kom en Rytter ridende ind i Gaarden. Det var en yngre Herre med et lille studset Overskæg, stiv Hat, stram Figurfrakke og drapfarvede Benklæder. Han blev holdende nedenfor Herskabstrappen med Haanden i Siden, indtil der langt om længe viste sig en Staldkarl. Da han fik at vide, at Damerne opholdt sig i Haven, gik han derud uden at lade sig melde.

De fire Damer sad henne under Kastanjerne ved en Kop Te.

Idet Jytte saae den elegant kostymerede Herre komme gaaende med Ridepisk i Haanden, sprang hendes Blik rent uvilkaarlig hen paa Fru Vilhelmine. Og skønt Svigerindens Ansigt ikke røbede allermindste Sindsbevægelse, sagde hun til sig selv: „Her har vi Amant'en!“

„Hr. Skovtaksator Frandsen —,“ forestillede Fru Vilhelmine.